

Νά μὴν χάσουμε τὸ ὄνομά μας

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Το 2008 τον Αύγουστο δημοσίευσα το παρακάτω κείμενο στο πολυτονικό. Αυτά που σημείωνα, δυστυχώς τα βιώνουμε. Την Μακεδονία την πρόδωσαν. Οι προδότες-Τσίπρας, Κοτζιάς και ὄλη ἡ ανθελληνική λέπρα που τους χειροκροτούσε- ἦρθε ἡ ὥρα να εξαφανιστοῦν. Κανείς Ἕλληνας, με καρδιά και φιλότιμο, δεν πρέπει να ψηφίσει τους ολετήρες. 10.000 αξιωματικοί και στρατιῶτες “ἔπεσαν” στην μάχη του Κιλκίς-Λαχανά για τὴν ελευθερία τῆς Μακεδονίας. Ακυρώνεται τὸ αἷμα τους με τὸ μελάνι μιας υπογραφῆς; **ΟΧΙ**. Οι επικείμενες ἐκλογές να λάβουν τὴν μορφή δημοψηφίσματος για τὸ ἐγκλημα των Πρεσπών. Να σώσουμε τὴν Μακεδονία μας, μήπως και σωθούμε...

Μπαίνω άπευθείας στό θέμα, άνευ περιστροφών και προλόγων. Άν βρεθεϊ, άν τολμήσει έλληνική κυβέρνηση νά ύπογράψει τήν προδοσία, τήν μεγαλύτερη από καταβολής κράτους, πού λέγεται «Βόρεια» ή «Άνω Μακεδονία», θά πρέπει νά γνωρίζει οτι:

Πρώτον: τό πλέον εύτελές και άνάξιο λόγου. Δέν πρόκειται νά ξαναδεϊ έξουσία. Όπως στήν περίπτωση τουϊ ιστορικού κουρελουργήματος τής Ρεπούση, θά ύπάρξει τέτοια κινητοποίηση από τόν πατριωτικό χώρο, πού οϊ κυβερνώντες – οποιου κι άν εϊναι- θά τρίβουν κυριολεκτικά τά μάτια τους. Ίδίως οϊ βουλευτές τής Μακεδονίας, άς έτοιμάζονται για ισόβια, άτιμη και οχι τιμητική, ιδιώτευση. Άς γνωρίζουν οτι θά άντιμετωπίσουν, σέ περίπτωση ύπογραφής τής προδοσίας, οτι άντιμετώπισαν οϊ παπόδουλοι έπίσκοποι, οταν γύρισαν στήν Κωνσταντινούπολη τό 1438, μετά τήν ψευτοσύνοδο Φερράρας – Φλωρεντίας. Ύπέγραψαν ένωση – ύποταγή τής Όρθοδοξίας – τών Έκκλησιών και φτάνοντας στήν Πόλη τούς άνέμενε ο λαός... Όταν μαθεύτηκε οτι λατινοφρόνησαν και ύπέκυψαν στά «φλωρία» τουϊ Πάπα, ο εύσεβής λαός τούς προπηλάκισε. Ταραγμένοι και μετανιωμένοι ψέλλιζαν οϊ ταλαίπωροι «Πεπράκαμεν (πουλήσαμε) τήν πίστην ήμών, άντηλλάξαμεν τή άσεβεία τήν εύσέβειαν, προδόντες τήν καθάραν θυσίαν (τήν Όρθοδοξία), άζυμῶται (παπικοί) γεγόναμεν. Κόψατε τήν δεξιάν ήμών τήν ύπογράψασαν (κόψτε τό χέρι πού ύπέγραψε), έκριζώσατε τήν γλώσσαν ήμών τήν τοιαῦτα ομολογήσασαν». (Δ. Παναγόπουλου, «Εϊς έναντι μυρίων»). Χέρι πού θά ύπογράψει και γλώσσα πού θά ομολογήσει «Βόρεια ή Άνω Μακεδονία» θέλουν κόψιμο ή ξερίζωμα. Τελεία και παύλα. Σέ θέματα πατρίδος και πίστεως δέν χωρεϊ συγκατάβασις.

Δεύτερον: ή στάση μας στό θέμα τής Μακεδονίας εϊναι ή λυδία λίθος για τό σύνολο τής έξωτερικής μας πολιτικής. Άν ύποκύψουμε στους ώμούς εκβιασμούς και παραδώσουμε άμαχητί τό ονομα άνοίγει ο άσκόσ τουϊ Αϊόλου. Πέραν τής διεθνοϋς άνυποληψίας και περιφρόνησης, δημιουργεϊται κακό προηγούμενο. Όλοι θά άπαιτοϋν και έμεϊς θά έπαιτοϋμε τήν σύμπραξη άνύπαρκτων συμμάχων. Ως γνωστόν οϊ μεγάλες δυνάμεις αναγάγουν συμπεράσματα για τήν πολιτική τους οχι μέ κριτήριο τήν «έτοιμότητα ύποκλίσεων», αλλά μέ κριτήριο τήν ισχύ τών κρατῶν στίς περιφέρειες, τήν ικανότητα – άποφασιστικότητα τών κυβερνήσεων τους νά υπερασπίσουν τά έθνικά τους συμφέροντα και τό ειδικό γεωπολιτικό βάρος πού αναπτύσσουν στους περιφερειακούς συσχετισμούς ισχύος.

Τρίτον, σέ συνάφεια μέ τά προηγούμενα. Όλα δείχνουν πώς οί Σκοπιανοί κατανοοῦν πώς εὐνοϊκή ἀπόληξη τοῦ ζητήματος θά πετύχουν μόνο ἐπί τῆς νῦν ἀμερικανικῆς κυβέρνησης. Ἄρα ὀδεύουμε πρὸς ἀτιμωτική συναλλαγή: «Βόρεια Μακεδονία». Ἄν συμβεῖ τό ἀπευκταῖο εἶναι σίγουρο πώς οί Σκοπιανοί εὐθύς θά καταπατήσουν τίς ὑπογραφές τους καί θά θέσουν, ἀπό θέσεως ἰσχύος πλέον, ὅλα τά συμπαρομαρτούντα μέ τό Σκοπιανό ζητήματα: ἀλυτρωτισμός, περιουσίες, ὀνοματοδοσία προϊόντων, τοπωνυμίων, ἀεροδρομίων, «μακεδονική» ἐκκλησία, ἱστορική κληρονομιά. Μᾶς ἀναμένει, δέν ἔχει σημασία ἂν εἶναι τό ἐγγύς ἢ τό ἀπώτερο μέλλον, τό μακεδονικό Κόσοβο. Καί τότε θά ἐρωτηθοῦμε ἐμεῖς οί Μακεδόνες, οί γηγενεῖς. «Εἶστε Ἑλληνες ἢ Μακεδόνες; ὅσοι Ἑλληνες κάτω ἀπό τόν Ὀλυμπο... ἢ Μακεδονία ἀνήκει στούς Μακεδόνες».

Τέταρτον: «Τήν δέ πόλιν σοί δοῦναι οὐτ' ἐμόν ἐστί οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ...». Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, ὁ ἠρωικός αὐτοκράτορας, διδάσκει ἐς αἰεὶ. Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά πουλήσει πατρίδα. Στήν πατρίδα ἀνήκουμε καί δέν μᾶς ἀνήκει. Αὐτό πού κερδήθηκε μέ αἷμα δέν μπορεῖ κανείς νά τό περιφέρει σέ συνέδρια παρανόμων, νά τό διαγράψει μέ τό μελάνι μιᾶς ὑπογραφῆς. Κάποιοι θέλουν νά «ρευστοποιήσουν» κόκαλα ἱερά σέ σταδιοδρομίες, ἀξιώματα ἔδρανα πρωθυπουργικά. «Παίζουνε πασιέντζες τό ἔθνος ὀλάκερο γιά νά ἱκανοποιήσουν τίς μωροφιλοδοξίες τους», ὅπως ἔλεγε ὁ Πάν. Κολοκοτρώνης. Ματαιοπονοῦν. Πολλές φορές σταυρώθηκε ὁ Ἑλληνισμός ἀπό ξένους καί βαρβάρους, πολιτισμένους καί ἀπολίτιστους, πολλές φορές καί ἀπό τούς δικούς μας, τούς ἐφιάλτες καί μηδίζοντες, παλαιούς καί νέους, ἀλλά, «ἰδού ζῶμεν». «Τρῶνε ἀπό μας καί μένει καί μαγιά». Καί ἄλλη φορᾶ ἡ Μακεδονία χάθηκε μέ τό μελάνι τῆς ὑπογραφῆς. Τό 1878 ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τήν παραχωροῦσε σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου στή Βουλγαρία. Εἰς μάτην. Κατέπεσε μέσα σέ λίγους μῆνες τό ψεῦδος καί ἡ ἀδικία. Ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου ἀποκατέστησε τήν τότε τάξη τῶν πραγμάτων. Σ' αὐτά τά ζητήματα λειτουργοῦν κά πνευματικοί νόμοι. «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καί πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ». (Ψαλμός, ΚΔ').

Πέμπτον: Τυχόν ὑπογραφή σέ κείμενο καταισχύνης καί διασυρμοῦ πού θά ἀναγνωρίζει κράτος Μακεδονίας, θά τινάξει στόν ἀέρα τήν ἐλληνική ἐκπαίδευση. Θά παρουσιαστοῦμε ἐνώπιον τῶν μαθητῶν μας ψεῦτες, ὑποκριτές, μέ ἔλλειψη φιλοπατρίας, ἀφοῦ τόσα χρόνια διδά-

σκουμε μία και μοναδική Μακεδονία, αναπόσπαστο τμήμα του Έλληνισμού. Έλεγχόμαστε έτσι για την πνευματική μας ανεντιμότητα, για την παιδαγωγική μας ειλικρίνεια. Όταν αντικρίσουν οι μαθητές μας στις όθονες τους Σκοπιανούς να πανηγυρίζουν για την ύποκλοπή, και τους χάρτες να εμφανίζουν «Βόρεια Μακεδονία», τί θά τους ποῦμε τό ἄλλο πρῶι; Πῶς ὁ φιλότιμος καί εὐαίσθητος Έλληνας δάσκαλος θά ἀτενίσει τό βλέμμα τῶν μαθητῶν του;

Θά μᾶς τοξεύει ἀλύπητα ἡ ἀπορία ἡ εἰρωνεία, ἡ ἀγωνία τῶν παιδιῶν γιά τήν ἐπερχόμενη θύελλα.

Τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας οἱ γυναῖκες ἔδιναν στό παιδί πού βαφτίζανε μία εὐχή: «Μή χάσεις τό ὄνομά σου», ὑπνοῶντας τόν κίνδυνο ἀλλαξοπιστίας. Καί σήμερα στήν ἀλαλιασμένη ἐποχή μας μιά πρέπει νά εἶναι ἡ εὐχή καί ἡ προσευχή μας: νά μήν χάσουμε τό ὄνομά μας, τό ὄνομά μας πού εἶναι Μακεδονία.

**Δημήτρης Νασιός
δάσκαλος-Κιλκίς.**

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/article>